

24. navadna nedelja – leto A

Prilika o služabniku, ki ni maral odpustiti

Tedaj je pristopil Peter in mu rekel: »Gospod, kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do sedemkrat?« Jezus mu je dejal: »Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat. Zato je nebeško kraljestvo podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi služabniki. Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki mu je bil dolžan deset tisoč talentov. Ker ni imel s čim povrniti, je njegov gospodar ukazal prodati njega, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, ter poravnati dolg. Služabnik je tedaj padel predenj in ga prosil: »Potrpi z menoj in vse ti povrnem.« Gospodar tega služabnika se ga je usmilil, oprostil ga je in mu dolg odpustil. Ko pa je služabnik šel ven, je srečal enega svojih sosluzabnikov, ki mu je bil dolžan sto denarijev. Zgrabil ga je, ga davil in rekel: »Vrni, kar si dolžan!« Ta je padel predenj in ga prosil: »Potrpi z menoj in ti povrnem.« Oni pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler mu ne bi povrnil dolga. Ko so njegovi tovariši videli, kaj se je zgodilo, so se zelo razžalostili in šli svojemu gospodarju podrobno povedat, kaj se je zgodilo. Tedaj ga je gospodar poklical k sebi in mu rekel: »Hudobni služabnik! Ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil. Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiliti se svojega sosluzabnika, kakor sem se jaz usmilil tebe?« In njegov gospodar se je razjezil in ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi povrnil vsega dolga. Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če vsak iz srca ne odpusti svojemu bratu.« Mt 18,21-35

Kolikokrat naj odpustim?

Danes je tudi praznik povišanja Svetega križa. Ta nas spominja na izredno ceno, ki jo je Bog hotel plačati, da bi poravnal našo zadolženost. Si to predstavljamo? Bog je šel na križ za moj greh, za tvoj greh, za greh sveta. Šel je na križ, da bi se prebudili iz otopelosti in vzeli zares svoje grehe. Če bomo iz današnjega odlomka ohranili v življenju le misel, kako resno Bog jemlje odpuščanje svojim služabnikom, se bo naše življenje zagotovo spremenilo.

In mi, jemljemo resno to, da nam Bog odpušča. So naši odnosi prepleteni z neprestano bitko za opominjanje, sprejemanje opominov, odpuščanje drugim in sprejemanje odpuščanja? Ne, žal prevladuje povprečnost, mlačnost, izmikanje.

Kolikokrat moramo odpustiti smo slišali. A postavlja se mi na videz protislovno vprašanje. Ali je gospodar služabniku odpustil? Da in ne hkrati. V odlomku vidimo danes oboje: kako gospodar, ki predstavlja Bog, odpusti svojemu služabniku, pa tudi kako mu ne odpusti in ga da zapreti v ječo in mučiti, dokler mu dolga ne vrne. Tako lahko razumemo, da gospodar, kljub temu, da je pripravljen odpuščati, ni pripravljen popuščati. Kaj pričakuje od svojih služabnikov?

1. Zavest zadolženosti.
2. Resnično hvaležnost za odpuščanje.
3. Drža usmiljenja in odpuščanja tudi do drugih.

Zavest zadolženosti: Kje naj se naučimo zavesti zadolženosti, če ne v zavzetem obhajanju zakramenta svete spovedi. Naše spovedi so običajno preveč površne, da bi resnično začutili težo svojih grehov. Prav tako so tudi naši odnosi vse preveč mimogrede. Biti zadolžen, pomeni živeti na tuj račun. Smo kdaj na to pomislili? Ali se zavedamo, da drugi plačuje zaradi naših grehov? Prav tako resno vprašanje pa se glasi tudi z druge strani. Ko opozarjaš drugega, ali te drugi sploh hoče slišati, naj ne živi na tvoj račun, naj te ne izkorišča? Ali se v obeh vlogah resnično zavedamo svoje zadolženosti?!

Resnična hvaležnost za odpuščanje: Kako naj bomo drugemu hvaležni, da nam je odpustil, če se ne zavedamo svojega greha? Pa naši odnosi sploh sežejo do tja, da je nekaj greh? Na splošno se zdi, da smo se utirili v nek način življenja, postavili najbolj široke okvire znotraj katerih se gibljemo in znotraj katerih nam je dovoljeno grešiti. Ker ne grešimo čez mero, nam drugi tudi nima kaj odpuščati, zato ni razloga za hvaležnost za odpuščanje. Tudi če nam nekdo odpušča, tega ne vemo, ker se ne ustavimo ob svojem grehu.

Ko rečemo, da se nam nekaj ne da storiti, se zavedamo greha? Ali se zavedamo, da zaradi tega mogoče drugi ne bo počival? In koliko je veliko večjih grehov!

Drža usmiljenja in odpuščanja tudi do drugih: Te drže ni, če ni prvih dveh: torej zavesti zadolženosti in hvaležnosti za odpuščanje.

Današnji odlomek je mogoče prav razumeti le v luči odlomka pretekle nedelje, ko Jezus uči učence bratskega opominjanja. Slišali smo, da je postopek opominjanja, če hočemo biti dosledni, zahteven in dolg. Vse to je potrebno tudi na poti odpuščanja. Pravzaprav je pot odpuščanja tesno povezana z opominjanjem. Greh lahko prav vidimo, če smo sočutni, sicer pademo v obsojanje. Da ne bi nasedali zgrešenim predstavam – tudi gospodar je nasedel lažnemu obžalovanju – sta potrebna molitev in premišljevanje, da bi zmogli vztrajanje v resnici, je potrebno sprejemati trpljenje. Nedvomno mnogo bolj boli opominjanje kot hladen prezir in umik. Tudi prizadevanje za spravo bolj boli kot ignoranca. Torej trpljenje je vsekakor del življenja po evangeliju. Bodimo hvaležni, da nam je odpuščeno in iz te zavesti odpuščajmo, a ne na slepo. Bodimo vztrajni v odpuščanju, a tudi dosledni v resnici. Bog sam nam bo odpiral oči, kaj moramo storiti.